

nimmi, isse Kristusse pose põris ja risti-
usko ka omma märatuma sure rigi us-
sufs töstis, hakkas ristikoggodusse luggu
mitme asia polest pahhemaks minnema.
Nistiusk sai nüüd kül voinust. Agga
hakkati nüüd Jummasa tenistust ikka uh-
kema visiga ja rohkema illoga piddama.
Eest siis sündis, et muist õppetajad ja fog-
godusse üllerwaatjad uhkeks ja surelissek-
laksid ja selle peale agga mõtlesid, kuid
ikka suremat ilmalikko wallusust, au ja
rikkust enne fätte pärriida ja koguda.
Monne süggavama usso fallaja asia pär-
rast hakkati paljo waidlema, temeteist huk-
famoistma ia kogodusseksi wâliaulukama.
Kristusse selge sanna jure lissati ikka en-
nam tühje ja walle õppetussi. Rahwast
koorinati mitmesuguste wâlsaspiddiste kom-
bettega, ja inntimeste seadmistega; ning
kaddus nenda Kristusse selge töökäst silma
eest ja süddamest, agga õppis rahwas selle
wasto tühja Lombette peale lootma ja Jum-
mala armo Kristusse sees wallatusseks põdr-

ma, ning ebbausk ja rummalus pârrisid
enne sele ikka ennam maad. Jummala te-
nistust peti woôras keles, mis surem hult
puuljaid ei moistnud; jutlust tehti wâgga
arwaste, ning segi olli waene ja tâis ebba-
usko ja kassosaatmatta tûhja jutto. Ma-
rahwas ei moistnud tamatut luggeda; ja
nimaks keeldi keik muud rahwast piiblira-
matut luggemast, muud kui agga õppeta-
jad. Muud rahwas suurt ei moistnud, kui
Issa meie palvet ja monned õhkamisse
sannad, neitsi Maarja ja ühhe teise Pühha
pole, mis pühha paatri elmede arro játrele
loeti. Paastumisse ja ihhindamisega
arivâsid ommad pattud leppitarwad; kui in-
nimestel ehk sojustel üks haiaus ehk wigga
juhtus, siis tootasid ühhegi Pühhalte andij,
ehk läksid kloostridesse, ehk ühhegi teise
pühhaaks ja abiteeggiaks petud paika, ja
visid senna ohvrit, ehk teggid muud tühja
immet, et abbi sada ehk viima tânnomeelt
ilmutada. Kuiude kummardamine wôttis
ka fangeste voinust, ning palluti neid diete